

نامه ای از موریلا 2.0 به عموم مردم اروپا

اروپایی های عزیز ،
خانم ون در لاین عزیز

کریسمس شما را از اردوگاه پناهجویان جدید در لسوس تبریک می گوئیم. ما امیدواریم که شما بتوانید علی رغم سختی هایی که همه ما به دلیل بحران همه گیر کرونا با آن روبرو هستیم جشن بگیرید.

ما سه ماه پیش پس از آتش زدن کمپ قدیمی موریلا به یک کمپ جدید منتقل شدیم و اکنون با 7000 پناهنده در اینجا زندگی می کنیم. در ماه سپتامبر به ما وعده داده شد که شرایط بسیار بهتری در این اردوگاه جدید وجود دارد و ما خوشحال شدیم که به این وعده ها گوش فرا می دهیم و منتظر تحقق آنها هستیم.

متأسفانه و در واقعا تاکنون هیچ اتفاقی نیفتاده است. هنوز هم منتظر دوش آب گرم هستیم ، اگر باران بیارد کل اردوگاه را آب میگیرد و خیمه های زیادی خیس می شود، ما بخاری نداریم که بتوانیم خود و فرزندانمان را گرم کنیم، هیچ مدرسه یا مهد کودک وجود ندارد. اگر بیمار شویم، ساعت ها برای درمان پزشکی باید صبر کنیم. غذایی که دریافت می کنیم کافی است اما سالم نیست.

همچنین این قول را گرفتیم که سرانجام روند پناهندگی ما تسریع خواهد شد ، اما هنوز بسیاری از ما منتظریم ، برخی از پناهندگان بیش از یک سال است که برای مصاحبه های خود منتظر مانده اند. و مجبوریم اینجا در بلا تکلیفی بشینیم و جز صبر کاری نداریم.

برعکس انتظارات، وضعیت حتی از قبل از آتش سوزی بزرگ بدتر شده است. فقط امنیت بهتر شده، اما هنوز هم در شب هیچ چراغی در اردوگاه وجود ندارد. در موریلا قدیمی ما قادر به سازماندهی خود بودیم، مدارس کوچک، فروشگاهها و فعالیتهای بیشتری را مدیریت کردیم. اما در اردوگاه جدید این امکان وجود ندارد.

ما با وزیر آلمان موافقیم آقای مولر هفته گذشته گفت که وضعیت در این اردوگاه از کشورهای بحران زده آفریقایی بدتر است. ما می خواهیم از او به خاطر سخنان صریحش تشکر کنیم ، اما از خود می پرسیم: چطور بعد از سه ماه و این همه میلیون دلار پول اهدایی از طرف دولت و جمع آوری شده توسط سازمان های غیردولتی، ما هنوز در مکانی بدون آب شرب، دوش آب گرم و سیستم فاضلاب کشی مناسب هستیم؟ چرا فرزندان ما هنوز نمی توانند در کلاسها شرکت کنند و چرا ما هنوز به اراده برخی از سازمانها که لباسها و کفشهای دست دوم را در میان ما توزیع می کنند وابسته هستیم.

آیا ما به عنوان انسان و پناهنده در اروپا از حقوق ساده ای برخوردار نیستیم که نیازهای اساسی همه ما را پوشش بدهد. بارها می خوانیم و می شنویم که ما مجبوریم مانند حیوانات در این اردوگاه ها زندگی کنیم، اما فکر می کنیم این درست نیست. ما قوانینی را برای حمایت از حیوانات در اروپا مطالعه می و دریافتیم که آنها از حقوق بیشتری نسبت به ما برخوردار هستند.

هر حیوانی باید این حقوق را داشته باشد:

- ✓ آزادی از گرسنگی یا تشنگی
- ✓ فراهم آوردن محیطی مناسب از جمله سرپناه و یک مکان استراحت راحت، که از ناراحتی رها شود
- ✓ رهایی از درد، آسیب یا بیماری با پیشگیری یا تشخیص سریع و درمان
- ✓ آزادی بیان با فراهم آوردن فضای کافی و امکانات مناسب
- ✓ رهایی از ترس و پریشانی، با فراهم کردن و اطمینان از شرایط و معالجه ای که از رنج روحی جلوگیری می کند

آیا ما در اینجا هیچ کدام از این حقوق داریم؟ با عرض پوزش: نه. شاید ما خیلی گرسنه نباشیم اما در "محیط مناسبی" زندگی نمی کنیم، از درد و پریشانی رها نیستیم هیچ کس از ما قادر به ابراز رفتار طبیعی خود نیست، زیرا در تمام طول روز باید تلاش کنیم تا مقداری آب برای تمیز کردن و غذا خوردن پیدا کنیم و مکان گرمی برای ماندن دریافت کنیم و همه ما در ترس و پریشانی زندگی می کنیم. یک مطالعه جدید نشان داده پناهندگان در جزایر یونان بسیار افسرده هستند و یک سوم آنها به خودکشی فکر می کنند.

بنابراین صادقانه از شما می پرسیم: آیا اگر حیوان باشیم با ما چنین رفتاری می شود؟ بنابراین تصمیم گرفتیم فقط از شما بخواهیم حقوق ساده حیوانات را به ما اعطا کنید. خوشحال می شویم اگر آنها را دریافت کنیم و به شما قول دهیم دیگر هیچ شکایتی از ما نمی شنوید.

اما همچنین ما دیگر نمی خواهیم بشنویم وضعیت ما چندان بد نیست. ما از همه کسانی که اینگونه فکر می کنند دعوت می کنیم فقط یک شب در اردوگاه خود بمانند.

پس از یک سال وحشتناک ما مجبور شدیم در اینجا زندگی کنیم این آرزوی ما برای کریسمس است. این ساده است و ما فکر می کنیم بیش از سه یا چند هفته طول نمی کشد تا این کارها تمام شود.

ما برای رفع زیرساخت ها بیشتر کمک مالی یا پول نمی خواهیم، در روزنامه ها می خوانیم که در حال حاضر چند میلیون نفر برای کمپ هزینه کرده اند. بسیاری از ما مهندس، برق، پزشک هستیم و می دانیم که برای رفع چنین اردوگاهی نیاز به پول زیادی نیست.

اگر می خواهید به ما کمک کنید لطفا برسید: این همه پول کجا رفته است؟ چرا به ما نرسید؟

ما آماده هستیم تا کمک کنیم و سخت کار کنیم اگر به ما اجازه داده شود و به ما اعتماد کنند تا این مکان را بهتر کنیم. ما این را در گذشته ثابت کردیم و حتی اکنون بیشتر کارها در اینجا توسط پناهندگان داوطلب سازمان های غیر دولتی یا سازمان های خودیاری پناهندگان انجام می شود. ما همیشه می خواهیم نشان دهیم، تصویری که بسیاری از مردم از ما دارند نادرست است: ما برای درخواست پناهندگی به اروپا آمدیم و شهروندان و اعضای مفیدی از جوامع شما شدیم.

ما این اردوگاه را خانه خود در نظر می گیریم و می خواهیم برای رفع مشکلات تلاش کنیم. آنچه ما نیاز داریم کمک تخصصی متخصصان است، اما آنچه که ما می بینیم داوطلبان زیاد و خیرخواه اما بدون مهارت در تعمیر فاضلاب، پناهگاه و تأمین آب می باشند. آنچه ما نیاز داریم این است که به عنوان شریک در بهبود شرایط اردوگاه جدی گرفته شویم و همچنین بدانیم برای رفع مشکلات کمپ چه برنامه ریزی شده و چه مقدار پول داده می شود.

ما فراخوان های زیادی را برای کمک مالی و وعده ها می بینیم و اما وقتی واقعیت خود را می بینیم، این ما را خیلی ناامید و عصبانی می کند.

بگذارید کاملاً واضح و صریح باشیم: همه ما پناهندگان تحمل ایده ای که سال جدیدی برای ما و پناهندگان در اردوگاه های دیگر مانند ساموس و خیوس هست را نداریم، ما از شما می خواهیم که اجازه ندهید این اتفاق بیفتد. ما خواسته های ساده ای را درخواست می کنیم:

- رفع مشکل تأمین آب و دوش
- تعمیر تاسیسات بهداشتی
- قرار دادن یک فاضلاب کشتی مناسب که اردوگاه ما پس از باران طغیان نکند
- تأمین برق و گرمایش مناسب و چادرهای مناسب برای زمستان
- داشتن مکان برای کودکان
- تهیه چادر کافی برای مدارس، کلاسها و کارگاهها
- روشن کردن خیابان های اصلی اردوگاه
- بهبود خدمات پزشکی و روانشناختی

- داشتن مکانهایی برای جلسات و اوقات فراغت

لطفاً اگر می‌خواهید به ما کمک کنید خواسته‌های مطرح شده را برای ما فراهم کنید در بهار صحبت‌های زیادی در مورد تخلیه کمپ مطرح شد اما الان برای کریسمس ما فقط خواستار اصلاح این اردوگاه موقت هستیم و اجازه ندهید مجبور شویم بقیه زمستان را در این مکان بسر ببریم.

بهترین آرزوها

Omid Deen Mohammed for Moria Corona Awareness Team (MCAT)

Raed al Obeed for Moria White Helmets (MWH)

(این نامه سرگشاده توسط بسیاری از پناهندگان حمایت می‌شود ، ما نام آنها را داریم و آنها در مورد محتوا توافق دارند)